

Sai naene tema kúúfist lahti kiskuda ja jooksis wälja õuue, siis wõttis mees kúúnarpuu ja káárid, láks tema järele ja ajas teda õuue páál taga, wiiskas kúúnarpuu, kááridega ehk mis kátte juhtus, temale järele. Kui see pihta láks, naeris ta, aga kui mööda láks, siis kirus ja wandus ta. Nenda kaua ajas ta teda taga, kuni naabrid, kes seda kuulsiwad naesele appi tuliwad.

Rátsep sai jälle kohtu ette kutsutud ja temale tema tootust meeletuletatud.

„Nuusad isandad,“ ütles ta, ma olen ju oma tootust kindlaste pidanud. Ma pole teda mitte peksnud, waid õnne ja õnnetust temaga jautanud.“ — „Kuidas nenda?“ küsis kohtunik, „sinu páále on ja suur kaebtus tõstetud, et sa oma naesele ülekohtu tegema pidada? Káági wälja.“ — „Ma ei ole teda mitte löönud ega peksnud,“ kostis rátsep, „waid, kui ta wähest n'a imelik wälja nági, tema juuksed oma loodud kammiga natukene filitanud. Ma ei wõi ju seda náha, kui mu naese páá, kes isi meistre emand peab olema,

nenda sassunud on. Kui ta isi nenda hooletu on, siis on minu kohus teda õpetada. Ja kui ta seda teha ei lastnud, wälja jooksis, láksin ma tema järele, teda tema kohususe tagasi sundima, ja üsna hááste mõteldud meeletuletuseks, temale, mis m'ul sell' korral peusse puutus, järele wiiskanud. Láks see otse, siis oli see minu õnn ja tema õnnetus, láks aga mööda, siis oli see tema õnn ja minu õnnetus. Nenda olen ma temaga rõõmu ja kurbtust, õnne ja õnnetust jautanud. Eks see ole abielurahwa kohus nenda elada?“

Kohtuwanemad ei olnud aga seesuguse wastusega sugugi rahul, waid lastsiwad temale tema teenitud palka auusaste wäljamaksta. — See kulus ka niisuguse nurjatuma mehele ára.

Kuida metspartisi hõlpsaste piüda.

Seda kunsti on üks Baierimaa kalamees, nimega Anton Delmeier ülesleidnud. Ta